

Pyhäkön Lamppu

Helgedomens Lampa 3/2017

Rippi — kuka sitä tarvitsee? s. 6

Jäsenenä ja osallisena
seurakunnassa s. 2

Luoja käyttää luotuja asioita
armonsa välittämiseen s. 4

JÄSENEENÄ JA OSALLISENA SEURAKUNNASSA

✍ JUHANA POHJOLA

Pyhä Henki on äänekäs ja näkyvä. Siksi kristityt ovat alusta saakka kokoontuneet Kristuksen lahjojen äärelle kuulemaan apostolista saarnaa ja murtamaan elämän leipää. Helluntain Henki kokoaa näin kristillisen seurakunnan, jonka se maailmasta johdattaa taivaaseen.

Tämän tulisi olla itsestään selvää, mutta kuinka vaikeaa onkaan käytännössä elää niin historiallisen perintömekin tähden. Vaikka monet paikallisseurakunnat ovat olleet vakaita hengellisiä yhteisöjä, vuosisataisen valtiokirkollisen pakon ja hengellisen nälän jännitteessä seurakunnan jäsenyys ja Jumalan sanan osallisuus opittiin usein erottamaan. Rekisterissä suuressa paikallisseurakunnassa, ruokapaikka järjestöjen tilaisuuksissa! Lähetysshiippakunnassa on ollut kolme sisäkkäistä näköalaa seurakuntana kasvamisessa. Monet ovat kulkeneet tai kulkemassa nämä näköalat myös vaiheina.

Olemme keskittyneet *jumalanpalveluksiin*. Luther-säätiön aloittaessa tarjosimme valtakirkon sisällä raamatullisen virkakäsityksen mukaisia ravitsemia yhteisöllisiä messuja, joissa ihmisten ei tarvitsisi jännittää, kuulisiko ikäviä yllätyksiä saarnatuolistista. Monet olivat tottuneet hengellisinä pakolaisina ja kiertolaisina etsimään elämän leipää eri paikoista. Valtio- kirkko oli pitkään opettanut herätysliikkeiden elävän työn kautta, että hengellinen koti voi olla muualla kuin omassa paikallisseurakunnassa.

Vaikka seurakunnallisuus oli näky- nämme alusta asti, monet saattoivat nähdä messut vain ruokkimispisteiksi, joissa pistäydettiin syömään. Tällai- nen ajattelutapa on juurtunut syvälle ja sopii aikamme itsepalvelumalliin.

Olemme korostaneet *jumalanpalve- lusyhteisöjä*. Painopisteemme on mes- sukeskeisyys, yhteisöllisyys ja paime-

nuus, Jumalan perheväen ateriyhteys. Seurakunnallisuus piirtyi selkeämmin esiin, kun yhteisömme alkoivat järjes- täytyä. Vastuuta toiminnassa ja talo- uudessa on opeteltu kantamaan kunin- kaallisen papiston monilla lahjoilla. Moni on kokenut, että heillä on ollut oma pastori ensi kertaa elämässään.

Vaikka kirkon tuntomerkit ovat ol- leet ohjenuoramme, käytännössä ne koottiin eri osoitteista. Tarjosimme messut, mutta kasteet, rippikoulut, avioliittoon vihkimiset ja hautaan siu- naamiset haettiin tutuista järjestöistä, paikallisseurakunnista ja ystäväpapeil- ta. Tämä kirkollisen taistelutilanteen malli jatkui siihen asti, kunnes Suo- men evankelis-luterilaisen kirkon hen- gellinen rappio syveni niin, ettei tilaa toimia enää ollut. Paimenet täytyi vih- kiä Ruotsissa. Aloimme kastaa ja kon- firmoida itse. Lähetysshiippakunnan perustivatkin seurakunnat.

Jumalanpalveluksista ja yhteisöis- tä seuraa, että olemme opetelleet elä- mään itsenäisesti *seurakuntina* valta- kirkon sijasta Lähetysshiippakunnassa. Kristuksen kirkkoon kuulutaan aina jossakin paikallisessa seurakunnassa. Seurakuntaan kuulumisen tarkoittaa samaa, oli kyse sitten Suomen evan- kelis-luterilaisesta kirkosta, Rooman kirkosta, anglikaanikirkosta tai Lähe- tysshiippakunnasta. Seurakunnan jäse- nyYTEEN kastetaan. Siellä vastaanote- taan kasteopetus, konfirmaatio ja muut toimitukset. Sen messussa nautitaan ehtoollinen ja kuullaan synninpääs- tön sana. Sen pastoria pidetään omana paimenena ja piispaa seurakuntien pai- menena. Sen jäsenyyteen liitytään hy- väksymällä seurakunnan oppipohja ja järjestys. Siitä pidetään huoli toimin- nallisesti ja taloudellisesti. Tätä seura- kuntalainen voi odottaa seurakunnal- taan ja seurakunta jäseneltään. Tämä ei tarkoita, ettei voisi osallistua hen-

gellisten järjestöjen toimintaan tai ettei poikkeustilanteita esiinny. Mutta etu- oikeutemme on tarjota sekavalla hen- gellisellä kentällä, ei vain tilaisuuksia, messuja ja yhteisöllisyyttä, vaan seurakuntia.

Jokaisen kristityn kannalta tärkein- tä on osallisuus Pyhän Hengen lahjoi- hin messussa, mutta rohkaisen jokaista meitä, ystäviämme herätysliikkeissä ja kodittomia kristittyjä eri puolilla rau- hassa pohtimaan, mitä hengellisesti tarkoittaa oikeuksien ja velvollisuuksien, jäsenyyden ja osallisuuden suhte- en kysymys seurakunnasta. Usko Jeesukseen on Pyhän Hengen lahja, mutta jäsenyys ja osallisuus jossakin seurakunnassa on hengellisesti tärkein päätöksemme.

Suurin lahja ja ilo on elää Vapah- tajan omana hänen seurakuntaruu- miissaan. Rukouksenani on, että Sinä voisit löytää Lähetysshiippakunnassa jumalanpalveluksen elämäksi ja seura- kunnan kodiksi.

PAIMENVAIMOT SAIVAT OMAN LEIRIN

MINNA LEHRBÄCK

MARI NIEMINEN

Paimenvaimojen leirillä jaettiin tuntemuksia pastorin vaimona ja paimenpoikasten äitinä olemisesta.

Historian ensimmäinen Lähetysshiippakunnan paimenvaimojen leiri näki päivänvalon Kangasalan Heinäkalliossa 31.3.–2.4.2017. Paikalle saapui 23 eri-ikäistä paimenvaimoa, ja siinä piili valtava rikkaus. Saimme viisasta näkökulmaa jo hyvän matkaa paimenen rinnalla työparina kulkeneiden sydämeltä, ja varsinkin nuorempien rouvien oli tärkeää saada jakaa tuntemuksia pastorin vaimona.

- Elämme ihmeellisessä Jumalan suunnitelmassa ja historiallisessa vaiheessa. Tällaisen tehtävän sain, ja kiitän Herraa siitä, totesimme.

Leirillä käydyt keskustelut, jakamiset, yhdessä itketyt itkut ja remakat naurut – ja sykehdyttävän voimallinen, iltamyöhään kestänyt virrenveisuu – jäivät soimaan jokaisen sydämeen.

KESKENERÄISENÄ TÄYDELLINEN -NAISTENPÄIVÄVIIKONLOPPU EURAJOELLA

MARIA RAUTAVUORI

Huhtikuinen naistenpäiväviikonloppu kokosi Eurajoen kristilliselle opistolle yli seitsemänkymmentä naista virkistymään Jumalan hyvydestä. Päivien aikana nautittiin eri-ikäisten ja erilaisista elämäntilanteista tulleiden naisten välisestä yhteydestä sekä antoisasta opetuksesta. Valtakunnallisten naistenpäivien järjestäjänä toimi Rauman Pyhän Marian seurakunta.

LUTHERIN LOHDULISET TEKSTIT VANHEMMUDESTA

Päivien opetuksesta vastasivat Mailis Janatuinen sekä Päivi Räsänen. Päivi Räsänen puhui perjantai-iltana otsikolla *Kutsumuksena arki*. Hän kertoi omista kutsumuksistaan ja rohkaisti kuulijoita Martti Lutherin teksteillä, jotka olivat tulleet hänelle itselleen erityyppisen läheisiksi esikoisen ollessa

pieni vauva. Martti Luther oli paitasi uskonpuhdistaja myös suurperheen isä, joka eli perheellisen rankkaa arkea. Luther näki omat raskaat ja työlläät vanhemman velvollisuutensa Jumalan antamina ja hänelle mieleisinä, ja siksi niin kovin arvokkaina.

Lauantaina naiset kuuntelivat tarkalla korvalla Mailis Janatuisen vaikuttavaa raamattuopetusta Jobin kirjasta. Opetus alkoi aamulla seurattessa rikkaan ja elämässään hyvin menestyneen Jobin menetyksiä, jatkui Jobin taistellessa Jumalan ja ihmisten kanssa, ja päättyi iltapäivällä Jumalan vastaukseen Jobille.

Mailis Janatuinen kannusti naisia laittamaan turvansa Jumalaan eikä pankkitilin saldoon. Jumala kyllä pitää huolta – vaikka se sitten tarkoittaisi korppien ruokittavana olemista profeetta Elian tapaan.

JUMALA ON LÄSNÄ KÄRSIMYKSESSÄKIN

Jobin kirjasta löytyi paljon ammennettavaa. Mailis Janatuinen valoi rohkeutta ottaa kärsimykset kaikkivaltiaan kädestä ja luottamusta siihen, että Jumala toimii aina meidän iankaikkiseksi parhaaksemme. Hän muistutti Jeesuksen olevan läsnä kärsimyksissä Jumalan sanan ja armovälineiden kautta. Janatuinen antoi myös käytännön neuvoja, joilla välttää kärsivän lähimmäisen kuuntelemisen pahimmat mokat.

Naistenpäivien ohjelma päättyi sunnuntaina Rauman Pyhän Marian seurakunnan messuun, armovälineiden äärelle. Mutta vain siltä erää, sillä päivistä päätettiin tehdä jokavuotinen perinne.

Pyhäkön lamppu 3/2017

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Utisia
- 4 Luoja käyttää luotuja asioita armonsa välittämiseen
- 6 Rippi – kuka sitä tarvitsee?
- 8 Teofania – Jumalan ilmestyminen
- 9 Yksityinen rippi seurakunnan ja seurakuntalaisen elämässä
- 10 Sola Gratia – yksin armosta

"Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut" 1. Sam 3:3

- 11 Näin vertaillet ylönousemusta ja sen kanssa kilpailevia selityksiä
- 12 Det enskilda och allmänna skriftermålet i församlingen
- 14 Somalikristityt – Herran työtä ilossa ja vaivassa
- 15 Hartaus
- 16 Jumala on kantanut ja johdattanut

Kannen kuva: Pietro Perugine: Kristus antaa avaimet Pietarille

LUOJA KÄYTTÄÄ LUOTUJA ASIOITA ARMONSA VÄLITTÄMISEEN

📷 JUSSI HALONEN

Jeesuksessa on se hyvä puoli, että hän ei useinkaan ota huomioon sitä, mitä minä tahdon, naurahdaa Juuso Mäkinen, 26, kun kysyn häntä, miksi Jeesus on tullut hänelle tärkeäksi.

Mäkinen kertoo avoimesti elämänsä taitekohdista, sanoisinko kutsuista, vaikka ne eivät ole olleet täysin kivutomia. Hän kertoo löydetyksi tulemisesta, luterilaistumisestaan ja pastoraali-instituutin kurssista.

LÖYDETTY

Tällä hetkellä Mäkinen asuu vaimonsa Hannan ja kohta vuoden ikäisen tyttärensä Oilin kanssa Helsingissä.

- Olen luokanopettaja eräässä vantaalaisessa koulussa. Minulla on pätevyys opettaa historiaa ja uskontoa yläluokilla, mutta tällä hetkellä luotsaan ykkösluokkaa.

Mäkisellä ei kaikella todennäköisyydellä olisi uskonnonopettajan pätevyyttä nyt, ellei hän olisi tullut pysäytetyksi lukioaikanaan.

- Olen suvusta, jossa on paljon pappeja ja varsinkin äidin puolelta vahva lestadiolaisen liikkeen perintö, ja myös isäni on pappi. Se oli selvä ja luonnollinen osa meidän elämäämme jo lapsena, että uskomme Kristukseen Jeesukseen, käymme kirkossa ja lausumme ruokarukoukset.

- Kasvoin Nürnbergissä, Saksassa, jossa vanhempani työskentelivät Suomen Lähetysseuran kautta. Kuitenkin palattuamme Suomeen yläaste- ja lukioaikana etäännyin Jumalasta. Varsinkin lukioaika meni hyvinkin maailmallisen menon merkeissä. Jumala pysäytti abivuonna. Tuli tilanteita ja ihmisiä, joiden kautta hän muistutti omasta olemassaolostaan. Lukion kolmannella luokalla tulin herätykseen, tai oikeastaan löydetyksi, ja rupesin käymään taas kirkossa.

- Kun tartuin Raamattuun, niin hyvin syvästi pysäytti Jeesuksen puhe tämän maailman lopusta. Erityisesti se Jeesuksen sana, että taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa.

- Jos Jeesus oikeasti tulee tuomiolle ja minä olen rakentanut kaiken vain katoavien asioiden varaan, niin niiden hävitessä joudun itsekin väistämättä häviöön, Mäkinen ymmärsi. Se oli pyytävä paikka.

Raamatullista seurakuntaa etsiessä tie vei tuolloin helluntaiseurakuntaan.

- Luterilainen kirkko tuntui laimealta, kun se ei julistanut syntiä synniksi.

KASTETTU

Seuraavana vuonna, siviilipalvelusaikana vastaanottokeskuksessa, Mäkinen sanoo joutuneensa kastekriisiin.

- Olin jo vakaasti päättänyt mennä uudestaan kasteelle. Tuolloin minulle annettiin luettavaksi Matti Väisäsen kirjanen *Joka uskaa ja kastetaan, pääsee taivaaseen*. Näin Jumala ihmeen kautta varjeli minua kastattamasta itseäni uudestaan, toisin kuin olisin silloin halunnut. Hän nöyryytti minua siinä, että jouduin palaamaan takaisin siihen luterilaisuuteen, jonka olin jo kerran hylännyt, Mäkinen hymyilee nyt jälkeensä.

- Muutaman mutkan kautta päädyin Luther-säätiön toimintaan mukaan. Oulussa Timoteuksen seurakunnassa löysin lopulta julistuksen, jossa Jeesus todella saa olla keskiössä, ja jossa laki ja evankeliumi erotetaan oikein. Se oli parannusarnea harjoittavaa luterilaisuutta, jota olin kansankirkosta turhaan etsinyt, ja sen tähden ajautunut vapaisiin suuntiin.

- Viime vuosina olen herännyt siihen, kuinka monien huolten ja ahdistusten täyteistä ja suorituspainkeista arkielämäni on. Osa huolista on itseni luomia ja osa syntyy elämäntilanteesta. Tahtoisin oppia luottamaan tässä asiassa enemmän Jumalaan. Ylenmääräinen murehtiminen ja paineissa vellominen on osoitus epäuskostani. Jos täydestä sydäimestäni luottaisin siihen, että taivaallinen Isä kyllä kantaa joka päivä ja antaa joka päiväisen leivän ja on Kristuksessa jo ottanut minut vastaan ilman muuta hintaa, kuin sitä, jonka hän on itse

maksanut, niin elämäni ei olisi näin huolten taakoittamaa.

KOULUTETTU

Loppukesästä 2014 Mäkiselle esitettiin kutsu, johon hän ei ollut osannut varautua – voisiko hän lähteä valmistautumaan sitä kohti, että hänet kenties jonakin päivänä kutsuttaisiin pastoriin virkaan. Tätä varten Suomen luterilainen pastoraali-instituutti (SUPI) antaa Lähetysshiippakunnassa teologista koulutusta.

- Opiskelin varsinaisesti kasvatus-tieteen maisteriksi. Yliopistollista teologiaa kohtaan koin syviä antipatioita, eikä minulla ollut aikomuksena tehdä toista maisterintutkintoa.

Ilmeni, ettei tämä olisi välttämätöntä, vaan perusopinnot ja Uuden testamentin kreikan suorittaminen riittäisivät SUPI-kurssin ohella.

- Tuntui rohkaisevalta, kun kutsu tähän tuli itseni ulkopuolelta. Toiset arvioivat, että voisin olla sopiva tälle kurssille. Aloin heti selvittää mahdollisuuksia sivuaineen suorittamisesta teologisessa tiedekunnassa.

Nyt kaksi vuotta kestänyt pääasiasa Jari Kekäleen ja Juhana Pohjolan ohjaama kurssi on takana päin. Myös piispa Risto Soramies oli puolivuositaisissa viikonlopputapaamisissa tiiviisti mukana.

- Se on ollut yhteistä teologian harastamista ja syventämistä sillä ajatuksella, että meistä voisi, jos Luoja suo, tulla Lähetysshiippakunnan pappeja, useimmista oman toimen ohella. Meillä on ollut jatkuvasti kirjoja luettavana ja niistä yhteisiä Skype-palavereja.

- Tämä kaksivuotinen antoi paljon. On ollut paljon teologista antia, kirjat ovat olleet hyviä, keskustelut ovat olleet hyviä. Parasta olivat Risto-piispan monologit viikonlopputapahtumissa. Niissä kuului kokeneen paimenen ja sielunhoitajan käytännössä koeteltu tieto ja usko.

- Toinen asia on, että tämä kurssi on laittanut minut miettimään paljon omaa itseäni. Mistä tulen ja mihin olen menossa. Mitkä ovat oman elä-

Kasvatustieteen maisteri Juuso Mäkinen on käynyt läpi Suomen luterilaisen pastoraali-instituutin kaksivuotisen koulutuksen.

mäni kipupisteet ja mitä niille voisi ehkä tehdä. Olen huomannut, että teologina minussa korostuvat ne piirteet, joiden kanssa muillakin elämän osalueilla kamppailen; millainen kuvitelten, että minun pitäisi olla.

Kurssin toinen puolisko koostui seurakuntaharjoittelusta eli vikariaatista. Se sisälsi tutustumista ja osallistumista pastorin työhön, saarnaamista, opettamista ja soveltuvin osin messun toimittamista.

KUTSUTTU

Minkä tähden Mäkisestä on tärkeää, että seurakunta kutsuu joitakuita sananpalvelijan virkaan?

- Julkinen kutsuminen on tärkeää paimenelle ja se on tärkeää seurakunnalle, mutta koko ajan on keskiössä Kristus, joka käyttää sitä virkaa sanansa levittämiseen ja pelastaa ihmisiä kadotuksen tieltä taivaan tielle. Tämä liittyy luomiseen ja Jumalan ihmiseksi tulemiseen. Luojamme tykkää luodusta todellisuudesta ja hän käyttää luotuja, konkreettisia, aineellisia asioita armonsa välittämiseen. Ne ovat

tärkeämpiä kuin ikinä voimme käsittää. Kirkkaimminhan se näkyy siinä, että Jumala tuli ihmiseksi, mutta aivan yhtä lailla se on läsnä ja todellista armonvälineissä. Hän julistuttaa evankeliumin ihmisten kautta. Pelastava kaste on vettä, ehtoollisessa meillä on leipä, joka on todellisesti Kristuksen ruumis ja viini, joka on todellisesti Herramme pyhä veri. Pappisvihkimys ei ole sinällään armonväline, mutta se on osa sitä samaa prosessia, jossa Jumala tekee pelastavaa työtään tässä luodussa maailmassa.

Miten Mäkinen on päätenyt pyrkimään siihen virkaan, jota Paavali kutsuu jaloksi?

- Se on jalo tehtävä ja monella tavalla hirvittää olla tiellä, joka saattaa johtaa siihen. Mutta samalla on hyvä se, että tämä ei ole ensisijaisesti minun aloitteestani kiinni. Toiset ajattelivat, että voisi olla hyvä idea kutsua minut tähän kurssille.

Nyt kaksivuotinen kurssi on saatettu päätökseen. Onko siis vihkimys ajankohtainen?

- Se prosessi on muiden käsissä. Jumalan avulla tahdon olla siihen valmis, jos minut kutsutaan, Mäkinen summaa.

SUOMEN LUTERILAINEN PASTORAALI- INSTITUUTTI

Lähetyshiippakunnassa hengellisteologista koulutusta antaa Suomen luterilainen pastoraali-instituutti. Se tarjoaa hiippakunnan seurakuntien työhön valmistautuville teologian opiskelijoille kirkon uskosta nousevaa teologista koulutusta ja tukee pastoraalisen identiteetin muotoutumisessa. Instituutti antaa myös vihityille pastoreille jatkokoulutusta, tukee maallikkokoulutusta seurakunnissa ja tukee seurakuntia uskonopillisissa ja käytännöllisissä kysymyksissä.

RIPPI – KUKA SITÄ TARVITSEE?

≡ HANNU MIKKONEN WIKIMEDIA COMMONS / NHEYOB

Mitä sinulle tulee mieleen sanasta rippi? Kenties rippikoulu. Tai ehkä synnintunnustus jumalanpalveluksen alussa. Mahdollista on myös, että mieleen nousee kuva kopista, jossa roomalais-katolinen rippi-isä odottaa seuraavaa ripittäytyjää. Tässä artikkelissa puhutaan ripistä; mitä se on ja kuka sitä tarvitsee.

UNOHDettu YKSITYINEN RIPPI

Ennen kuin itse olin saanut uida sisään oikeaan luterilaisuuteen, minulla ei ollut käytännössä mitään käsitystä ripistä. Toki termin ”rippi” tunsin ja olin kuullut ripittäytymisestä, mutta siinä kaikki. Siinä hengellisyydessä, jossa oma taustani oli, ei ollut tilaa sellaisella asialle kuin rippi. Ehkä näin saattaa olla myös monen tämän artikkelin lukijan kohdalla.

Muistan ripittäytyneeni ensimmäistä kertaa ollessani teologian opiskelija. Olin jo hyvällä aikuisiällä. Pastori oli varmasti opettanut ripistä, ja ehkä olin siitä jostain hyvästä julkaisusta lukenutkin. Minua oli pyydetty ”harjoitussaarnaamaan” seurakuntamme messuun. Jostain syystä mieleeni iski ajatus kirkolle mennessä: ”Nyt minun kyllä tarvitsee ripittäytyä!” Niinpä polvistuin sakastin lattialle ja pastori laittoi oven pönkkään. Sain tunnustaa syntini ja sain synninpäästön Jumalan sanan palvelijan suusta. Oloni oli hieman hämmentynyt, varsinkin ennen rippiä, kun en oikein uskaltanut tai osannut sanoa ääneen, mikä omaatuntoani vaivasi, jos kovin paljon edes vaivasi. Ripin lahjaa tuli kuitenkin käytettyä ja olin siitä iloinen. Myöhemmin olen ripittäytynyt melko säännöllisestikin, yleensä pastorien pastorille eli piispalle, mutta tarvittaessa myös jollekulle toiselle veljelle.

RIPIN ERI MUODOT

Se, mitä juuri edellä on kirjoitettu, koskee oikeastaan niin sanottua yksityis- eli salarippiä. Se onkin vanhaan kristikunnassa se varsinainen rippin ja ripittäytymisen muoto. Esimer-

kiksi lännen kirkon (johon luterilainenkin haara kuuluu) jumalanpalvelusperinteessä ei alunperin ole ollut yhteistä rippiä; tunnettiin vain yksityisrippi. Mutta rippi ei ole vain tätä salaista, kahden kesken sananpalvelijalle ripittäytymistä. Luther kirjoittaa seuraavasti:

”[...] nyt puheena olevan ripin lisäksi on olemassa *kahdenlaista muuta rippiä, joita kuitenkin on parempi sanoa kaikkien kristittyjen yhteiseksi tunnustukseksi*. Tarkoiton sitä, että *tunnustus tehdään yksin Jumalan tai yksin lähimmäisen kuullen* ja pyydetään syntiä anteeksi. Sellainen tunnustus sisältyy myös Isä meidän -rukoukseen [...] *Toinenkin ripin laji*, se rippi jota itse kukin tekee lähimmäiselleen, on yhteydessä Isä meidän -rukoukseen, siten nimittäin, että *meidän tulee tunnustaa ja antaa anteeksi keskinäiset rikkomuksemme*, ennen kuin astumme Jumalan eteen pyytämään anteeksiantoa. [...] Tämän välttämättömän julkisen ja päivittäisen ripin lisäksi on olemassa se *salainen rippi, joka suoritetaan vain yhden veljen läsnä ollessa*.” (Tunnustuskirjat. Iso katekismus. Lyhyt kehoitus ripittäytyä. Helsinki: SLEY-kirjat 1990)

YHTEINEN RIPPI MESSUSSA KEHITTYI YKSITYISRIPISTÄ

Rippiä on siis kolmenlaista, mutta itse asiassa vain jo mainittua salarippiä tulee uskonpuhdistajan mukaan pitää rippinä. Vähästä katekismuksesta opimme, että ripissä on kaksi osaa. Ensinnäkin tunnustetaan synnit ja toiseksi otetaan Jumalan sanan palvelijalta synninpäästö vastaan niin kuin Jumalalta. Tämä varsinaisen ripin muoto on vapaaehtoista; siihen ei saa pakottaa eikä lakihenkisesti komentaa, vaan siihen ajaa evankeliumin jano. Sen sijaan lähimmäisen kanssa on välttämätöntä sopia; on pyydettyä ja annettava anteeksi.

Kuitenkin luterilaisten tunnustuskirkojen mukaan rippi ja ehtoollinen kuuluvat erottamattomasti yhteen: ”Meidän keskuudessamme vietetään

näet messu joka sunnuntai ja muina juhlapyhinä, ja silloin jaetaan ehtoollinen niille, jotka sitä haluavat, kun heidät ensin on kuulusteltu ja heille on annettu synninpäästö.” (Augsburgin tunnustuksen puolustus. XXIV.) Miten tämä periaate toteutuu meidän aikanamme?

Jumalanpalveluksessa tapahtuva synnintunnustus ja -päästö eli ”yhteinen rippi” tulee ripin kolmesta muodosta lähimmäiseksi yksityisrippiä. Messun ripissä jokainen tunnustaa omat syntinsä Jumalalle ja ottaa pastorin suusta vastaan Jumalan antaman synneistä päästön omalle kohdalleen. Tämä messun yhteinen rippi periytyy Suomen luterilaisuudessa ainakin osittain ajalta, jolloin jokaisen ehtoolliselle aikovan oli kirjoitauduttava rippikirjaan. Usein tämä tapahtui lauantai-ilta iltana ihmisten saapuessa pitkien matkojen takaa kirkolle, joten tätä taustaa vasten on helppo ymmärtää nykyisen käytäntömme syntyä.

MIHIN RIPPIÄ TARVITAAN?

Yhteisen ripin ohella mahdollisuus yksityisripiin on edelleen olemassa. Yksityisripiä ei ole tarkoitettu vain niille, jotka ovat tehneet omasta tai muiden mielestä joitain kauheita synnejä. Jumalan silmissä synti on syntiä, on se sitten mitä tahansa meidän silmissämme. Rippi on tarkoitettu avuksi, lohdutukseksi, vapautukseksi ja omantunnon vahvistamiseksi kaikille kristitylle.

Joskus saatetaan ihmetellä, että mihin rippiä tarvitaan? Emmekö elä jatkuvassa anteeksiantamuksessa, kun olemme kristittyjä? Eikö riitä se, että tunnemme syntimme ja uskomme ne Jumalan sanan lupauksen perusteella anteeksi? Yksinkertaisesti voimme vastata, että kyllä näinkin on. Hyvä on kuitenkin kuunnella jälleen Katekismusta:

”Kun sydämellämme on jotakin erityistä, joka meitä ahdistaa, joka kalvaa omaatuntoa eikä päästä meitä rauhaan, ja kun huomaamme olevamme uskossa liian heikot, silloin saamme valittaa

tätä kaikkea jonkun veljen kuullen, siinä hetkenä ja *niin usein kuin haluamme, saadaksemme neuvoa, lohdutusta ja rohkaisua.* [...] Tämä on peräisin siitä säätämuksesta, jolla Kristus itse pani päästösanan kristittyjen suuhun ja käski vapauttaa meidät synneistä. Missä ikinä on syntinsä tunteva ja lohdutusta ikävöivä sydän, se saa lujan turvapaikan, kun se löytää Jumalan sanan ja *kuulee, että Jumala itse ihmisen suulla päästää hänet synneistä ja julistaa vapaksi.*” (Iso katekismus. Lyhyt kehoitus ripittyäytyä.)

Luther viittaa sekä raamatunkohtaan Matt. 16:19 että Joh. 20:22–23. Näitä hän käyttää Vähässä katekismuksessa opettamaan ripistä. Voisimme lisätä tähän kohdan Matt. 18:18–20, joka myös puhuu ripistä tai syntien anteeksiantamisen vakuutuksesta krisitittyjen kesken.

AVAIN- TEN VALLAN JA VAITIOLOVELVOLLI- SUUDEN TURVA

Kristus on itse asettanut ja säätänyt avainten vallan Kirkolleen. Tämä merkitsee valtaa päästää synneistä tai sitoa synteihin. Tätä Kirkolle annettua valtaa käyttää seurakunnassa normaalisti seurakunnan paimen. Tämä ei merkitse, etteikö syntejä voi tunnustaa kenelle tahansa kristitylle; kristityllä on nimittäin velvollisuus julistaa lähimmäiselleen syntien anteeksiantamusta. Mutta me emme voi väheksyä emmekä hylätä Herramme asetusta (Joh. 20), kun hän on säätänyt synneistä päästön paimenviran hoidettavaksi.

Tähän liittyy myös se tärkeä, loh-

dullinen ja turvallinen tieto, että kaikki ripissä sanotut asiat on tarkoitettu Jumalan kuultaviksi. Paimenviran hoitajaa sitoo ripin kohdalla aina ja jatkuvasti ehdoton vaitiolovelvollisuus. Hän vie ripissä kuulemansa asiat hautaansa mukanaan.

Tästä on hyvänä esimerkkinä erään pastorin toiminta, kun seurakuntalainen tuli ripittyymään sanoen: ”Pastori, minä tulín taas näiden samojen asioiden takia tunnustamaan syntini!” – Pastori ei sanonut, että ”Niin, muistaakseni puhe oli...”, vaan: ”Minkä asioiden? Mistä sinä pu-

hut?” Nimittäin, ne menneet synnithän oli jo annettu anteeksi!

EVANKELIUMIN KUULEMISEN HALU SAA RIPITTÄYTYMÄÄN

Rippi ei siis ole asetettu pakoksi, vaan suunnattomaksi ja ihanaksi lohdutukseksi meille. Ripissä pääpaino ei ole siinä, että me tunnustamme syntimme (vaikka sekin on tärkeää), vaan siinä, että saamme kuulla Jumala ehdottoman anteeksiantamuksen rippi-isän suusta ja otamme sen yksinkertaisesti uskon vastaan eli kuulemme evankeliumin. Voi kysyä itseltään: ”Haluan kuulla evankeliumia?” Nimittäin, jos haluaa, niin silloin haluaa myös ripittyä.

Evankeliumi on tarkoitettu julistettavaksi, kuultavaksi ja uskottavaksi. Jumala puhuu sanaansa juuri sinulle ihmisen kautta. Hän antaa sanansa kautta Henkensä. Kun oma usko horjuu, kun ei millään jaksakaan, että anteeksiantamus koskee minua, niin rippi on todella voimakas apu. Saamme kuulla synneistä päästön sanan juuri niihin synteihin, jotka meitä painavat. Kun rippi-isä sanoo: ”Minä annan kaikki syntisi anteeksi, Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen”, synnit on annettu anteeksi; niitä ei enää ole olemassa (Miika 7:18–19). Vaikka oma sydän vielä syyttäisikin, Jumala on unohtanut kaikki syntisi. Voisi sanoa: olet palannut kasteeseesi, kuljet Kristuksen puhtaudessa ja pyhydessä kohti taivaan kirkkautta.

TEOFANIA – JUMALAN ILMESTYMINEN

ANTTI LEINONEN

WIKIMEDIA COMMONS / GUNNAR BACH PEDERSEN

Loppiaisen yhteydessä moni on kuullut käsitteen teofania, joka tulee kreikasta ja tarkoittaa Jumalan ilmestymistä. Raamatun kertomuksissa on monia erityisiä tilanteita, joissa Jumala ilmestyy, näyttäytyy, ilmoittaa itsensä. Jo patriarkat kohtasivat Herran tällaisissa teofanioissa, ja usein rakensivat paikalle alttarin. Vanhan testamentin merkittävin Jumalan ilmestyminen oli Herran tulo pelastamaan kansansa Egyptin orjuudesta laskeutuen lopulta Siionin vuorelle. Teofanian ajatus oli antiikin kansoille tuttu. Mutta Israelin keskuudessa se sai poikkeuksellisen sisällön.

ELIAN TEOFANIA

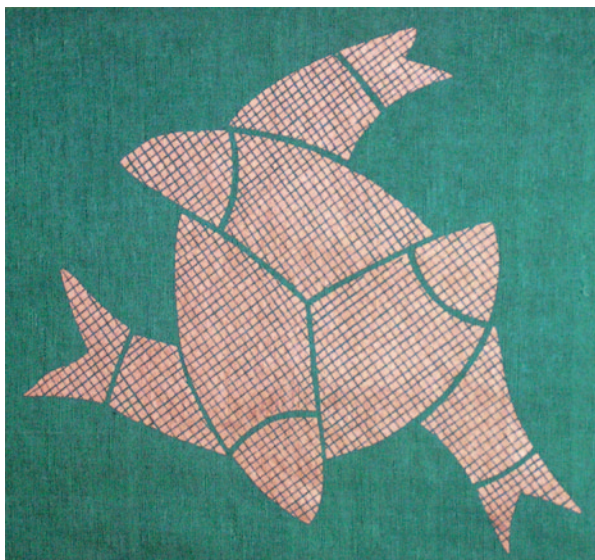
Profeetta Elia vaelsi vuosisatoja Mooseksen aikojen jälkeen Siinaille, Jumalan ilmestyksen vuorelle. Hänkin koki sen saman teofanian ryminän, jonka Mooses ja koko Israel olivat nähneet ja kuulleet. Herra sanoi Elialle: ”Mene ulos ja asetu vuorelle Herran eteen”. Ja katso, Herra kulki ohitse, ja suuri ja raju myrsky, joka halkoi vuoret ja särki kalliot, kävi Herran edellä; mutta ei Herra ollut myrskyssä. Myrskyn jälkeen tuli maanjäristys; mutta ei Herra ollut maanjäristyksessä. Maanjäristyksen jälkeen tuli tulta; mutta ei Herra ollut tulella.” (1. Kun. 19:11–12)

Raju myrsky, vuorten halkeaminen, maanjäristys, tuli ja salamet olivat Jumalan juhlallisen saapumisen esioito. Luonto ilmoitti, että sen Tekijä olisi pian todellisesti läsnä. Antiikin kansojen keskuudessa nämä ilmiöt olivat kuitenkin myös muiden uskontojen keskuudessa tuttuja teofaniaan liittyviä asioita. Minkä uskonnon jumala sitten ilmestyi, kerrottiin useimmiten jotain tällaista tapahtuneen. Mihinkä pakanauskontojen teofaniat sitten huipentuivat? Yleensä tärkein hetki oli kyseisen jumaluuden kasvojen näkeminen. Tämä tapahtui siinä tarkoituksessa, että ilmestyksen vastaanottaja

oli sitten velvollinen rakentamaan näkemänsä mukaisen patsaan eli jumalankuvan. Tuon jumalankuvan kautta oltaisiin yhteydessä ilmestyneeseen epäjumalaan.

JUMALAN ILMESTYMINEN SANASSA

Elia kohdalla ilmestyminen ei kuitenkaan huipentunut Jumalan kasvojen näkemiseen. Siihen ei myöskään ollut huipentunut aiempi teofania Moosekselle tällä vuorella. Ei siis ollut tarkoitus, että Elia tekisi patsaan, saavuttaakseen sen kautta yhteyden Jumalaan. Tai viedäkseen tuon pat-

saan sitten Israelin keskuuteen. Jumalan läsnäolo toteutuu toisella tavalla: ”Tulen jälkeen tuli hiljainen tuulen hyminä. Kun Elia sen kuuli, peitti hän kasvonsa vaipallansa, meni ulos ja asettui luolan suulle. Ja katso, hänelle puhui ääni” (1. Kun. 19:12–13). Hebrean teksti puhuu lainauksen alussa – ei hyminästä, vaan – äänestä. Ääni ei välttämättä ole hiljainen tuuli, vaan hiljainen kuiskaus. Tämän kuiskauksen äänen kuullessaan Elia astui luolan suulle, ja tuo sama ääni puhui hänelle.

Teofanian huippukohta, se näytettyminen, jossa Jumala todellisesti on läsnä, on näin ollen hänen sanansa ilmestyminen. Jumalan kohtaaminen ei tapahdu ennen kaikkea katselemal-

la, vaan kuulemalla. Jumala ei tahdo pääasiassa olla yhteydessä kasvojensa välityksellä, vaan sanansa kautta. Israelin jumalanpalveluksessa sana – eikä kuvapatsas – on keskeisessä asemassa.

Tämä muistutus oli erityisen tärkeä Elialle. Hän oli ”kiivailemalla kiivailut Herran, Jumalan Sebaotin, puolesta.” (1. Kun. 19:10). Hänen toimintansa kautta Jumalan voima oli ilmestynyt taivaasta tullessa tulella, joka oli kansan edessä polttanut uhrieläimen lihat. Tämä voiman näyttö ei kuitenkaan ollut ratkaissut tilannetta, vaan kuningatar yhä vainosi häntä ja kansa

horjui kahtaalle Herran ja epäjumalien välillä. Elia tehtävä oli silti tuoda varsinainen Jumalan ilmestymisen väline, Jumalan sana, kansan keskuuteen. Niinpä hänelle annettiin tehtävä voidella itselleen seuraaja. Elia sai niin ikään opettaa Jumalan sanaa muille profeettaoppilaille, jotta he voisivat julistaa sanan kansalle.

UUDEN TESTAMENTIN TEOFANIA

Uuden testamentin evankeliumit kuvaavat yhden suuren teofanian Jeesuksessa. Jumalan ilmestymisen piirteitä näkyy kuitenkin erityisesti muutamissa kohdissa. Tärkeä on kasteen hetki, joka kirkkokuudessa onkin vanha loppiaisen eli teofanian aihe. Siinä Jumala ilmestyy Kolmiyhteisenä. Se myös viestittää, että meitä kristittyjä varten Jumala saapuu omassa kasteessamme ja Jumalan sanassa, joissa myös Jumalan Henki on läsnä. Näissä on Jumalan toinen läsnäolo, ei siis kuvissa, vaikka ne hyvä mietiskelyn apu ovatkin.

Teofania huipentuu vuorella, kuten edelläkin saimme nähdä vuoren yleensä olevan Jumalan ja ihmisen maailmojen kohtaamispaikka. Tämä vuori on Golgata, jossa Jumala ilmoittaa armonsa, lausuu anteeksiantamuksen sanan ja lahjoittaa ruumiinsa ja verensä meidän autuudeksemme.

YKSITYINEN RIPPI SEURAKUNNAN JA SEURAKUNTALAISEN ELÄMÄSSÄ

≡ KALLE VÄÄTÄINEN

📷 STEADFASTLUTHERANS.ORG

Vähässä katekismuksessa kerrotaan, mikä yksityinen rippi on: ”Rippi sisältää kaksi osaa: ensiksi tunnustetaan synnit, ja toiseksi otetaan ripittäjältä vastaan synninpäästö eli anteeksianto, ikään kuin sen lausuisi Jumala itse. Sitä ei saa lainkaan epäillä, vaan on uskottava lujasti, että synnit siten on annettu anteeksi taivaassa, Jumalan edessä.”

Yksityisen ripin toimittaa pastori, joka käyttää seurakunnalle annettua avaintenvaltaa. Kristus asetti erityisesti apostolisen paimenviran hoitajat toimittamaan rippiiä (Joh. 20:21–23). Häätapauksessa jokainen kristitty voi julistaa synninpäästön, jos pastoria ei ole paikalla; tärkeää on, ettei seurakunnan järjestystä ryhdytä tieteen tahon rikkomään.

Kristitty saa kyllä syntinsä anteeksi aina, kun pyytää ne anteeksi Kristukseen turvautuen. Isä meidän -rukouksen synnintunnustus on pätevä Jumalan edessä. Kristus asetti kuitenkin yksityisen ripin meitä heikkoja syntisiä varten, jotta vapautuisimme meitä vaikeista synneistä.

Rippiin kuuluu, että kristitty pyytää toisilta ihmisiltä anteeksi, mitä on heittä vastaan rikkonut. Armahdettu syntinen haluaa myös antaa anteeksi toisille, koska Jumala on ensin lahjoittanut anteeksiantamuksen hänelle.

RIPPI SEURAKUNTALAISEN NÄKÖKULMASTA

Yksityinen rippi on Kristuksen ihmiselle järjestämä mahdollisuus päästä kuormista ja taakoista. Rippi on lahja, jossa Jumalan armo saa muodon toisessa ihmisessä ja tämän läsnäolossa. Ihmisen voi olla vaikeaa uskoa Jumalan armon olevan totta juuri hänelle itselleen. Ripin kautta moni on tullut vakuutetuksi: armo todella kuuluu minullekin ja anteeksiantamus on totta! Rippi vakuuttaa anteeksiantamuksen todellisuudesta, koska siinä saa mahdollisuuden tunnustaa syntinsä toisen ihmisen kuullen, tuntee pasturin kätet päänsä päällä ja kuulla omin korvin

toisen ihmisen suusta synninpäästön sanat.

Ripissä tapahtuu suuri maisemavaihdos, kun mieleen jäänyt kuva synnistä ja lankeemuksesta vaihtuu Jumalan armon todellisuuteen. Sen sijaan, että ihminen muistelee lankeemuksen hetkeä, hän voi muistella sitä todellista hetkeä, jolloin kuuli korvillaan ja tunsikin päänahallaan Jumalan armon todellisuuden. Rippi on Jumalan antama henkinen ja hengellinen apu etenkin itsensä lohduttomaksi ja heikoksi tunteville.

Rippi on aina ehdottoman luottamuksellinen. Pastori ei saa puhua ripittäytyjän ripittäytymistä asioista kenellekään. Itse asiassa pasturin tehtävänä on unohtaa asiat, jotka hän on ripissä kuullut. Pastori ei saa eikä voi puhua seurakuntalaisen asioista kenellekään. Rippisalaisuutta ei voi korostaa liikaa. Kukaan ei tiedä asioita, joita olet pastorillesi kertonut, eivät edes hänen työkaverinsa tai vaimonsa. Vain Jumala tietää ja antaa anteeksi.

Rippi ei ole sielunhoitoa. Nämä kaksi asiaa on pidettävä huolellisesti erillään. Sielunhoidolliselle keskustelulle on paikkansa, ja vapaamuotoisen rippikeskustelun voi käydä ennen ripin kaavan (LV s. 535) seuraamista. Jos tunnustettavia asioita ryhdytään kuitenkin vielä ripin jälkeen puimaan, häviää ripin evankeliumiluonne. Rippi sisältää aina vain kaksi osaa: synnintunnustuksen ja synninpäästön.

Itselleni oli hyvin lohdullista kuulla Lähetysshiippakunnan pappeinkokouksessa ohje ripittäytymään mentäessä. Silloin sain kuulla: ”Menette piispan luokse, ette selittele mitään, tunnustatte vain syntinne ja otatte vastaan synninpäästön ja tulette pois.” Voi miten lohduttavaa ja helpottavaa! Minä saan vain tunnustaa sen mikä painaa, ottaa uskossa vastaan synninpäästön sanan ja jäädä Kristuksen rauhaan!

RIPPI PASTORIN NÄKÖKULMASTA

Ihmisen halu ripittäytyä on suuri luottamuksenosoitus. Ihminen uskalttaa ja

tahtoo tunnustaa syntinsä pastorilleen. Tästä ihmisestä on tullut lammas paimenen laumaan.

Tilanne, jossa pastori vastaanottaa ripin, on vaikuttava ja koskettava. Jumalan sana on niin konkreettisen tavalla synninpäästössä läsnä, että usein sekä ripittäytyjä että pastori ovat kyyneleet silmissä. Jumalan armon syvyys ja Kristuksen rakkaus tuntuvat siinä hetkessä käsinkosketeltavasti.

Usein kysyn pastorina itseltäni: voiko Jumala käyttää minua syntistä ihmistä tällä tavalla armon välikappaleena? Jumalan sanan vastaus on: voi. Juuri sovinnon ja synninpäästön julistamista varten Jumala on minut tähän virkaan asettanut.

Jokaisen Kristuksen sananpalvelijan ohjeena ovat Jesajan kirjan sanat: ”Herran, Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyrylle, lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautusta ja kahlituille kirvoitusta, julistamaan Herran otollista vuotta ja meidän Jumalamme kostonpäivää, lohduttamaan kaikkia murheellisia, panemaan Siionin murheellisten päähän – antamaan heille – juhlapäähineen tuhkan sijaan, iloöljyä murheen sijaan, ylistyksen vaipan masentuneen hengen sijaan; ja heidän nimensä on oleva ’vanhurskauden tammot’, ’Herran istutus’, hänen kirkkautensa ilmoitukseksi.” (Jes. 61:1–3)

SOLA GRATIA – YKSIN ARMOSTA

✍️ PETRI HILTUNEN

Mikä on perimmäinen syy siihen, että ihminen voi pelastua? Eri uskonnot vastaavat tähän kysymykseen hyvin eri tavoin. Toiset uskonnot painottavat enemmän Jumalan merkitystä pelastuksessa, toiset taas ihmisen uskoa tai tekoja. Ratkaiseva uskontoja erottava asia on kuitenkin, katsotaanko ihmisen pelastuvan yksin armosta vai armosta *ja* jostakin muusta. Vain kristinuskossa opetetaan, että pelastuksen ainoa perusta on Jumalan ansaitsemattomassa armossa.

Miksi on tärkeä uskoa ja opettaa, että ihminen pelastuu yksin armosta? Siksi että saatana koettaa keinolla millä hyvänsä riistää Jumalalta sen kunnian, että hän yksin huolehtii ihmisen pelastamisesta – ilman ketään tai mitään muuta. ”Koska paholainen on varas, ryöstävät kaikki hänen keksimänsä maailmankatsomukset Jumalalta kunnian siitä, että hän olisi ainoa kuolleiden syntisten pelastaja” (Harold Ristau). Kaikki muut uskonnot väittävät ihmisellä olevan jonkin osuuden omassa pelastumisessaan. Näin ne riistävät Jumalalta kaikkivaltiuden ja tekevät ihmisestä pikkujumalan, jonka turhista ponnisteluista ja uupumisesta saatana iloitsee.

ANSIOTON ARMO

Ihmisen on luonnostaan vaikea uskoa, ettei hänen tarvitse tehdä mitään vaan saa kaiken lahjaksi. Ihmissuhteissa pelkkä vastaanottaminen koetaan toisen hyväksikäyttämisenä, siivellä elämisenä. Me haluamme ansaita jopa sen rakkauden, jota toiset osoittavat meille. Jumalan rakkauden vallankumouksellisuus onkin juuri siinä, ettei se noudata ihmiselämän yleisiä pelisääntöjä. Jumala rakastaa ihmistä, vaikka ei saisi minkäänlaista vastarakkautta. Hän rakastaa jopa ihmistä, joka ei itsessään ole yhtään mitään. Tätä ihmisen on vaikea ymmärtää.

Ansioajattelu on valitettavasti tunkeutunut myös kristinuskoon. Saatana ja langenneen ihmisen itsekäs mieli haluavat hämärtää Jumalan armon ehdottomuuden. Jo Paavalin seurakuntien suurimpana riesana olivat judaistit, jotka vaativat pelastumiseen armon lisäksi myös erilaisia ihmisen tekoja ja suorituksia. Samoin roomalaiskatolinen ja ortodoksinen kirkko opettavat, ettei pelkkä Jumalan armo riitä. Pelastumiseen tarvitaan myös ihmisen sydämessä tapahtuvaa muutosta, rakkauden muokkaamaa uskoa, tai hyviä tekoja. Näin armo hämärtyy.

SUOSIO JA LAHJA

On tärkeä tietää, mitä Jumalan armo on. Se ei ole vain jumalallista apua, jonka voimin me pystymme uskomään ja rakastamaan, niin kuin moni luulee. Jumalan armo ei myöskään ole sen korvaamista, mikä jää puuttumaan meidän yrityksistämme elää Jumalan lain mukaan. Näin opettaa islam, ei kristinuskko.

Kristinuskon mukaan Jumalan armoon kuuluu kaksi asiaa: Jumalan suosio ja Jumalan lahja.

Jumalan (mieli)suosio on sitä, että Jumalan olemus on täynnä armoa ja rakkautta kaikkia luotujaan kohtaan. Hän suorastaan pursuaa ja tulvii rakkautta. ”Jumala on rakkaus.” (1. Joh. 4:16) Tämä Jumalan suosiollisuus on juuri se asia, joka mahdollistaa syn-

teihinsä kuolleen ihmisen pelastumisen. Ilman tätä suosiota olisi kaikki menetetty.

Jumalan armo ei kuitenkaan ole vain hänen suosionsa meitä kohtaan. Jumalan armo on myös lahja meille. Jos armo olisi vain Jumalan ominaisuus, ei siitä olisi meille mitään hyötyä. Mutta Jumalan haluaa antaa tämän suosiollisuutensa meille, meidän hyväksemme. Jumalan armo antaa meille kaiken mitä me tarvitsemme pelastumiseen.

ARMOON EI VOI LISÄTÄ MITÄÄN

Olisi suurta ylpeyttä sanoa, että ”kylähän Jumalan armo on tärkeä asia, mutta kyllä minun täytyy jotakin siihen lisätä”. Tällainen puhe riistää Jumalan armolta juuri sen, mitä sen täytyy saada olla, eli että pelastuminen perustuu yksin ja ainoastaan armoon. Vain Jumalan armo pelastaa, ilman mitään ihmisen siihen tekemiä täydennyksiä. Tällaisina täydennyksinä on esitettyä ihmisen uskoa, kuuliaisuutta, ratkaisua, katumusta, rakkautta, hyviä tekoja, todistamista, kestävyyttä, uskollisuutta jne. Ihminen – ja hänen korvaansa kuiskuttava syyttäjä – ovat nerokkaita laskemaan ihmisen harteille yhä uusia taakkoja.

Armo tulee ihmisen ulkopuolelta, suoraan Jumalan sydämeä. Se näkyy meille nimenomaan Kristuksen sovityksessä Golgatan ristillä. Jumalan armo Kristuksessa lahjoitetaan meille Jumalan sanan kautta. Sana rististä synnyttää meissä uskon, joka vastaanottaa armon. Näin Kristuksen pelastustyö luetaan meidän hyväksemme, ilman mitään meidän omia ansioitamme: ”Siinä on rakkaus – ei siinä, että me olemme rakastaneet Jumalaa, vaan siinä, että Hän on rakastanut meitä ja lähettänyt Poikansa meidän syntiemme sovituksi.” (1. Joh. 4:10) Tämä Jumalan armon lahja – ja vain se – pelastaa minut, syntisen ihmisen.

NÄIN VERTAILET YLÖSNOUSEMUSTA JA SEN KANSSA KILPAILEVIA SELITYKSIÄ

MIikka NIIRANEN

Miten ylösnousemus voisi vakuuttaa henkilön, joka ei sitä vielä totena pidä? Onko olemassa jotakin usean epäilijänkin hyväksymää älyllistä koneistoa, jonka läpi Uuden testamentin (ja muun Jeesuksesta kertovan) todistusaineiston voi runnoa, niin että ulos putkahtaa vakuuttuneisuus Jeesuksen kuolleista nousemisesta?

Kyllä on. Tieteenfilosofiassa ja historiantutkimuksessa kyseisiä masiinoita on kehitetty. Eräitä tärkeitä kriteerejä historiallisten tapahtumien luotettaville selityksille ovat esimerkiksi seuraavat:

1) Selitysala. Jos hypoteesi (eli ehdokas parhaaksi selitykseksi) sanoo jotakin useasta historiallisesta seikasta, se on toki hieman rohkea, mutta oikeaan osuessaan todennäköisemmin tosi kuin harvemmistä seikoista kiinnostunut hypoteesi.

2) Selitysvoima. Jos hypoteesi tekee todistusaineiston esiintymisen todennäköisemmäksi, hypoteesilla on selitysvoimaa ja hypoteesin todennäköisyys kasvaa.

3) Selitys ei ole *ad hoc*, eli se seuraa luontevasti siitä, mitä muutenkin tiedämme historiasta ja maailmasta. Selitystä ei ole siis nyhjäistyt tyhjästä ainoastaan tyrkkäämään hankala todistusaineisto pois päiväjärjestyksestä.

MITEN YLÖSNOUSEMUS PÄRJÄÄ LUOTETTAVUUSTESTISSÄ?

Kuinka sitten jotakin luonnollista hypoteesia vertaillaan käytännössä ylösnousemushypoteesin kanssa? Katsotaan. Nykyaikana esimerkiksi jotkut muslimiapologeetat saattavat kannattaa liberaaliteologian isän Friedrich Schleiermacherin aikoinaan puolustamaa selitysyrittystä, jonka mukaan Jeesus ei ollutkaan kuollut, kun hänet otettiin alas ristiltä. Hän vain näytettiin siltä.

Selitysalan suhteen ”näennäisen kuoleman hypoteesi” pärjää aika hyvin. Se tahtoo selittää esimerkiksi tyhjän haudan, opetuslasten uskonmuutoksen sekä Jeesuksen kuolemanjälkeiset ilmestymiskokemukset. Nämä ovat seikkoja, joiden paikkansapitävyydestä niin skeptiset kuin kristitytkin tutkijat ovat jokseenkin yksimielisiä. Ja kuten tiedämme, samoja asioita ylösnousemuskin käsittelee. Hypoteesien ottelu on tähän asti tasan.

Selitysvoiman suhteen eroja alkaa näkyä. Näennäisen kuoleman hypoteesin mukaan meidän pitäisi uskoa, että puolikuollut Jeesus virkosi haudassaan, omin voimin työnsi haudan kiven syrjään ja jotenkin onnistui ohittamaan sitä vartioineen kaartin hyvävoimaisia sotilaita. Fyysisesti tämä lienee periaatteessa mahdollista, mutta varsin epäuskottavaa. Samoin ei vaikuta todennäköiseltä, että opetuslapset olisivat vakuuttuneet ylösnousemuksesta, kun verta tihkuva ja välitöntä lääkintää tarvitseva ”elämän ja kuoleman herra” raahustaa heidän luoksensa. Ylösnousemuksesta käsin katsottuna selitettävät historialliset tapaukset ovat sen sijaan hyvin ymmärrettäviä.

Näennäisen kuoleman hypoteesi on myös erittäin *ad hoc*, sillä meidän pitäisi muun muassa ilman todisteen häivääkään uskoa opetuslasten ja Jeesuksen muodostamaan salaliittoon ja valheeseen, josta monet heistä eivät luopuneet väkivaltaisen kuoleman edessä. Tämä on äärimmäisen epätodennäköistä ja vaikuttaa olevan osa tyylipuhdasta, varta vasten kiusallista todistusaineistoa varten keksittyä selitystä. Ylösnousemus ajatuksena sen sijaan esiintyy jopa Jeesuksen vastustajien fariseusten uskossa, puhumattakaan Vanhan testamentin messiasprofetioista (mm. Ps. 16 ja 22 sekä Jes. 53).

YLÖSNOUSEMUS ON USKOTTAVAMPI SELITYS

Mainittujen kriteerien valossa ylösnousemus on uskottavampi selitys. Jos oletamme, että se selviää voittajana samankaltaisesta kilpailusta myös muiden ehdotettujen luonnollisten selitysten kanssa ja muiden historiallisten seikkojen osalta, on ylösnousemus tullut osoitetuksi julkisin, kaikkien ihmisten arvioitavissa olevin perustein historialliseksi tosiasiaksi.

Näin on tietenkin vain silloin, jos meillä ei ole hyvää syytä pitää ylösnousemusta käytännössä mahdottomana vaihtoehtona esimerkiksi yliluonnollisuutensa vuoksi. Mahdottomuuden tapauksessa kyse ei kuitenkaan ole oletetun neutraalista historiantutkimuksesta, kuten usein annetaan ymmärtää. Sen sijaan kysymys on maailmankatsomuksellisesti värittyneestä ajattelusta, joka lähtee liikkeelle vaikkapa ateistisesta tai islamilaisesta ajattelusta.

Vapaassa keskustelussa eri lähtökohdat ovat tietenkin sallittuja, mutta niiden vaikutus pitäisi lausua julki, mitä ei valitettavan usein tapahdu sen paremmin akateemisessa kuin arkisessa keskustelussa.

Jos lähtökohdat kuitenkin avoimesti myönnetään, voidaan kysyä, kuinka suuren todennäköisyyden luonnollisen selityksen kannattaja on valmis maksamaan omasta painotuksestaan, jos luonnollinen selitys on äärimmäisen epätodennäköinen. Historiallisen todistusaineiston ja järjen tukema ylösnousemushypoteesi yksinään on riittänyt monelle perusteeksi kääntymä kristityksi, ja hyvästä syystä.

Kirjallisuus: William Lane Craig: Reasonable Faith – Christian Truth and Apologetics. Crossway, 2008.

DET ENSKILDA OCH ALLMÄNNA SKRIFTERMÅLET I FÖRSAMLINGEN

✍ ANDERS ALAPÄÄ 📷 WIKIMEDIA COMMONS / IMMANUEL GIEL

Herren sade: *Tag emot den helige Ande! Om ni förlåter någon hans synder så är de förlåtna, och om ni binder någon i hans synder så är han bunden.* (Joh 20:22-23)

Dessa ord sade Herren Jesus till sina ängsliga och förvirrade lärjungar efter uppståndelsen. Redan på Påskdagens, uppståndelsedagens, kväll började Jesus på så vis förbereda lärjungarna på den tjänst de skulle gå ut i efter hans himmelsfärd och efter den stora andeutgjutelsen på Pingstdagen. Det var verkligen en stor makt, ett kraftfullt mandat, Han gav dessa svaga lärjungar. Den brukar kallas för *nycklamakten*, makten att lösa de botfärdiga från deras synder, men också att binda de obotfärdiga i synden. Många har säkert frågetecken kring det senare, bruket av "bindenckeln". Också den skall användas med omsorg om människans eviga väl, för att den som "binds" skall besinna sig, vända om och få del av syndernas förlåtelse och evigt liv.

I den här artikeln skall vi dock stanna till inför bruket av "lösenckeln". Den brukas både i det *enskilda*

skriftermålet (i fortsättningen *bikten*) och i det *allmänna* skriftermålet, som sker gemensamt i församlingens gudstjänst.

BIKTEN

Hos många för bikten tankarna till den romersk-katolska kyrkan, där bruket av bikten är frekvent. Kanske har en del till och med uppfattningen att bikten avskaffades i och med reformationen. Det är absolut inte fallet! Inte minst Martin Luther skattade med rätta bikten mycket högt. Han skall till och med ha kunnat väcka sin bikt-far mitt i natten. I Stora katekesen säger han: "Så lär vi då vilken förträfflig, kostbar och trösterik sak bikten är. Och vi förmanar att man inte ska förakta detta dyrbara goda, på grund av vår stora nöd. Är du en kristen, så behöver jag överhuvudtaget inte tvinga dig, du behöver inte heller påvens påbud, men du kommer att tvinga dig själv och be mig bli delaktig i det".

Varför är bikten så dyrbar? Dels beror det på "vår stora nöd" som Luther nämner och dels på dess stora kraft. Våra synder är så stora och de uppenbara fallen så många att vi behöver all hjälp vi kan få att tro på syndernas förlåtelse. När man lyssnar till predikan, där syndernas förlåtelse i Jesu namn och blod förhoppningsvis tydligt lyfts fram, inställer sig inte sällan tvivel. "Gäller detta också *mig* och *den här* speciella synden? Gäller förlåtelsen också så svåra synder som dem jag bär på mitt samvete? Predikanten kan nog inte föreställa sig vilka synder jag gjort mig skyldig till" och så vidare. Att i det läget få sätta ord på sin synd, och öppet nämna vilka specifika synder som plågar en, och att sedan få höra att också *just de synderna* förlåts en är en mycket kraftfull hjälp att tro.

Det är i dessa två delar bikten består: den biktandes beklännelse och prästens tillsägelse av förlåtelsen. Användningen av bikten i den evangelisk-lutherska kyrkan präglas nämligen av reformationens stora upptäckt (eller hellre återupptäckt) av rättfär-

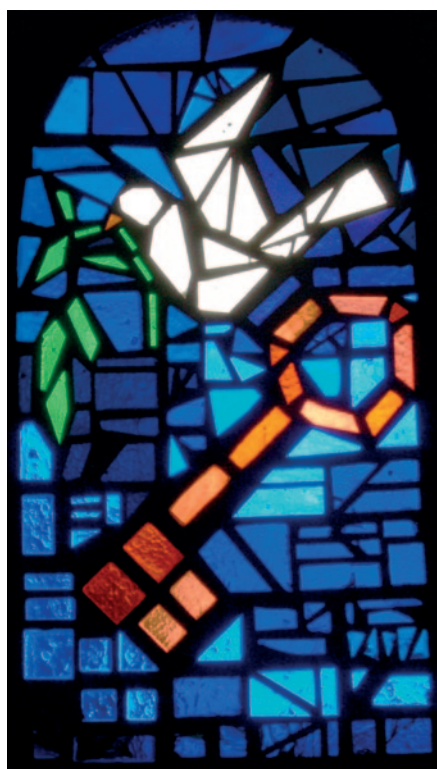
diggörelsen genom tron allena för Jesu Kristi skull.

Genom tron, som avlösningen väcker, får jag frid med Gud för mitt oroliga samvete. Genom att synden har berövat mig mycket frimodighet har den också skadat Kyrkan, som jag är en del av genom Dopet. Också bikten, som ju sker mellan fyra ögon, sker i Kyrkans gemenskap: "*Ty där två eller tre är samlade i mitt namn, där är jag mitt ibland dem.*" (Matt 18:20)

DET ALLMÄNNA SKRIFTERMÅLET

I den medeltida mässan var det endast prästen och hans assistenter som bekände sin synd vid mässans början. Det tjänade som en beredelse till tjänsten i det heliga. Under reformationens tidiga år utarbetade Martin Luther en reformerad ordning för den heliga mässan med namnet *Formula missae*. Den byggde på "den gamla mässan" som man ärvt från fornkyrkan via den medeltida kyrkan, men man hade gallrat ut de missbruk som under århundradenas lopp smugit sig in också i mässans ordning. Den lutherska reformationen var försiktig, man ville inte "slänga ut barnet med badvattnet" utan behålla gudsfolkets beprövade och slitstarka former för sin tillbedjan. Luther introducerade heller inte något allmänt skriftermål i mässans inledning, utan förutsatte att nattvardsgästerna gick till bikt före mässan. När reformationen nådde kungariket Sverige-Finland introducerades ett allmänt skriftermål i mässan. Olaus Petris svenska mässa innehöll en gemensam syndabekännelse för församlingen med efterföljande absolution (tillsägelse av syndernas förlåtelse). Under de snart 500 åren med "allmänt skriftermål" har det väckt många tankar och reaktioner bland gudstjänstbesökarna, både hos ovana och regelbundna deltagare.

Människor har förargat sig över att nästan direkt i mässans början mötas av en påminnelse om sin syndfullhet och bristfällighet. Här gäller det att inte skjuta budbäraren! Problemet är

ju inte att vi påminns om vår syndfullhet och bristfullhet utan att det är *sant*. Syftet med denna påminnelse är emellertid inte att frammana någon tung botstämning, än mindre att "trycka ner" någon – tvärtom! Poängen är ju att vår tunga börda skall lyftas av. När man redan i mässans inledning fått ta emot syndernas förlåtelse kan man sedan upprättad och frigjord få tacka och lova Herren i de böner, psalmer och sånger som följer. Inte minst för den gudstjänstbesökare som påtagligt

tyngs av sin synd när han eller hon kommer till kyrkan, och känner sig ovärdig att "tränga sig på" i de heligas samfund blir det en stor lättnad att redan i mässans början mötas av evangeliet så konkret som i avlösningen.

Andra gudstjänstdeltagare reagerar på det allmänna skriftermålet med skepsis och tvivel. "Kan jag verkligen få synderna förlätta så enkelt, bara så där? Man bekänner ju inte ens synderna ordentligt, vid deras rätta namn som man gör i bikten?" Sådana upp-

fattningar röjer en missuppfattning av bikten. Den biktandes bekännelse är nämligen ingenting förtjänstfullt. Ändå smyger sig den tanken lätt in, att obehaget det innebär att yppa sin synd för biktfadern i sig utgör ett slags gottgörelse för synden. Det är inte avsikten med bekännelsen vid bikten. Anledningen till att man nämner konkreta synder vid namn är att man sedan, när man hört förlåtelsen uttalas, skall veta att de synder man nämnt inte är för stora för att kunna förlätas. "Enkelheten" i det allmänna skriftermålet stryker på ett underbart sätt under att försoningen i Jesus Kristus verkligen var total. Det var *hela* världens *alla* synder som var försonade när Kristus på korset utropade "Det är fullbordat" och gav upp andan! Hur uppriktig min bekännelse än är, eller hur djupgående min ånger är, kan det ändå inte lägga någonting till Kristi försoningsverk. Det behöver heller inte kompletteras. Vid skriftermålet, det enskilda mellan fyra ögon eller det allmänna i mässan, lär vi känna den försoningen och får tillägna oss den – på nytt och på nytt. Det är samma nycklamakt som används i båda fallen.

När Kristus på Påskdagens kväll gav lärjungarna makten att lösa och binda i synden så hade han ju just sitt försoningslidande i vårt ställe bakom sig. Tack vare det kunde lärjungarna gå ut i världen och använda nycklamakten. Det är i kraft av Jesu försoningslidande som orden har täckning. Hans ord den kvällen, vid det så speciella tillfället, ringade också in vad som är kärnan i Kyrkans uppdrag. Under de två årtusenden som förflutit sedan dess har Kyrkans tjänare alltför ofta lockats till "mångsyssleri" och till att gå utanför sin kallelse. Kyrkan har fått sitt uppdrag med tanke på *evigheten*. Detta kommer fram ännu tydligare i Jesu ord till Petrus: "Jag skall ge dig himmelrikets nycklar. Allt vad du binder på jorden skall vara bundet i himlen, och allt vad du löser på jorden skall vara löst i himlen." (Matt 16:19) Kristi kyrka är satt att förvalta himmelrikets nycklar! Vilken egendom kan vara mer värdefull än de? Vad kan vara mer angeläget än att använda dem? Utan dessa nycklar ingen Kyrka...

SOMALIKRISTITYT – HERRAN TYÖTÄ ILOSSA JA VAIIVASSA

≡ TUOMO SIMOJOKI

Mohamed Gurhan vihittiin Lähetyshiippakunnan toimesta papiksi viime joulukuussa. Gurhan työskentelee somalikristittyjen parissa Etiopiassa. Seurakuntia on tällä hetkellä kaksi. Yksi on Ethiopian pääkaupungissa Addis Abebassa ja toinen Somalian rajan tuntumassa, Jigjigassa.

Mitä sinulle, Gurhan, kuuluu nyt pappisvihkimyksen jälkeen?

- Tällä hetkellä meillä on messu Addis Abebassa joka sunnuntai. Seurakunta on pieni, keskimäärin kymmenen henkeä jumalanpalveluksessa. Haasteena on, että joudun maksamaan omasta palkastani lähes kaikkien seurakuntalaisten bussimatkan kirkkoon ja takaisin, sillä köyhinä pakolaisina heillä ei ole varaa ostaa itse lip-pua. Lisäksi tarjoan sunnuntailounaan seurakuntalaisille.

- Suurin osa Addis Abeban luterilaisista somaleista ovat työttömiä pakolaisia. He tarvitsevat taloudellista tukea aina mihin milloinkin. Joka sunnuntai joku pyytää tukea vuokranmaksuun tai lääkkeisiin. Koska kaikkien tukipyyntöihin en ole pystynyt vastaamaan, eräät ovat jopa jääneet pois seurakunnan yhteydestä.

Miten lähestytte muita somaleja?

- On lähes mahdotonta lähestyä ei-uskovia somaleja suoraan uskonasioidilla. Se olisi suorastaan vaarallista! Tästä johtuen seurakunnan kasvu on myös hidasta. Tarvitsemmekin jonkinlaisia nuorille suunnattuja ohjelmia tai palveluita, joiden kautta voisimme kohdata somaliyhteisöä tehokkaammin. Erityisesti Addis Abeban Bolen asuin-alue on sellainen, missä asuu paljon somaleja. Siellä meidän pitäisi päästä kohtaamaan somaleja tällä tavoin.

- Uusia seurakuntalaisia kuitenkin löytyy, ja siitä iloitsemme. Pidän kaksi kertaa viikossa kotonani katekismusopetusta. Tämä aloitettiin tam-mikuussa. Maaliskuussa sen toimesta sain kastaa Mahad-nimisen henkilön ja ottaa hänet seurakunnan yhteyteen. Tällä hetkellä eräs nuori mies käy

edelleen kaksi kertaa viikossa opetuksessa. Hän vielä valmistautuu sakramenttia varten.

Miten Jigjigan seurakunnassa voidaan?

- Jigjigaan on sen verran pitkä matka, etten pääse sinne tietenkään joka sunnuntai. Siellä on kuitenkin 25 henkilön seurakunta, joka toimii seurakunnan vanhinten ohjauksessa. Käyn siellä aina kun mahdollista.

- Tällä hetkellä pyytäisin Jigjigan seurakunnalle esirukousta. Siellä on ristiriitoja, jotka repivät seurakuntaa. Joillekin ihmisille on jostain syystä syntynyt käsitys, että estän taloudellisen tuen saapumisen länsimaista. Ilmeisesti siellä odotukset tuen määräs-tä olivat paljon isommat. Kun pappisvihkimykseen lensi peräti kaksi länsimaista pappia, eli tohtori Anssi Simojoki ja piispa Risto Soramies, syntyi seurakunnassa käsitys isoista tuista. Nyt kun niitä ei näy, he luulevat minun pimittävän rahoja. Olen siellä nyt käynyt rauhoittelemassa seurakuntaa ja rukoilen, että tilanne rauhoittuisi ja työ saisi jatkua.

- Perkele hyökkää seurakuntaa vastaan myös muilla tavoin. Huhtikuun alkupuolella kaksi seurakuntalaistamme pidätettiin sen jälkeen, kun islamistit syyttivät heitä väärin perustein. Valitettavasti nämä kaksi ovat vieläkin

pidätettyinä, ja työskentelemme jatkuvasti heidän vapautuksensa puolesta.

- Näin se on, siellä missä Jumalan sanaa viljellään, myös perkele on irti. Olosuhteet Jigjigassa ovat tietysti haasteelliset, koska alue on niin lähellä Somaliasta. Islamin vaikutus alueella on tästä syystä suuri. Pyydämmekin suomalaisia kristittyjä rukoilemaan meidän puolestamme ja kiitämme heitä saamastamme taloudellisesta tuesta. Tämä kaikki on meille erittäin paljon tarpeen!

SOMALIAN LUTERILAI-NEN KIRKKO ETIOPIASSA

- Pastorina Mohamed Gurhan
- Vihittiin papiksi Lähetyshiippakunnan toimesta joulukuussa
- Seurakunta Ethiopian pääkaupungissa Addis Abebassa
- Seurakunta Somalian rajalla Jigjigassa
- Työtä tukee Lähetyshiippakunnan lisäksi Lutheran Heritage Foundation

"Ja minä olen rukoileva J'sää, ja hän antaa teille toisen Puolustajan olemaan teidän kanssanne iankaikkisesti" (Joh.14:16)

Siellä, missä puolustetaan, on jotakin arvokasta. Suomen itsenäisyyden juhla-vuonna moni muistelee niitä miehiä ja naisia, jotka ovat puolustaneet Suomen yhteiskuntaa ja itsenäisyyttä. Moni heistä teki uhrauksista kalleimman, koska piti isänmaata puolustamisen arvoisena. Yhteiskunnan pitää pystyä puolustautumaan ulkoista uhkaa vastaan. Siksi joskus kysellään, onko maanpuolustustahto samalla tasolla kuin ennen. Olisiko tänään puolustajia tosipaikan tullen tarpeeksi?

Ulkoinen puolustautuminen menettää kuitenkin merkityksensä, jos yhteiskun-ta on sisältä mätä. Useammin lehdissä tai kahvipöydissä puhutaankin arkielä-män puolustajista tai päivitellään heidän puuttumista. Syrjäytyneet, vähäosaiset ja maahanmuuttajat tarvitsevat puolustajia. Mistä löytyisi puolustajat koulukiu-satuille? Kuka asettuisi vastustamaan epäoikeudenmukaisuutta työpaikoilla tai oikeusistuimissa?

Moni pysähtyy tälle tasolle. Jos nämä vaikeat asiat ja epäkohdat pystyttäisiin yhdessä sopimaan, monet ongelmat ratkeaisivat ja maailma olisi parempi paik-ka. Kuitenkin arkipäivän puolustajatkin menettävät merkityksensä, jos ihminen jää sisältä mädäksi. Jeesus opettaa, ettei vakavin uhka ihmiselle tule ulkopuolet-ta, vaan sisältä. Kuka puolustaisi ihmistä hänen omaa pahuuttansa vastaan? Kuka pystyisi kääntämään pahat ajatukset ja vihan rakkaudeksi? Kuka antaisi anteeksi ja lahjoittaisi hyvän omantunnon niin, että uni yöllä tulisi? Tätä varten Jeesus lupasi Puolustajan.

Pyhä Henki, joka helluntaina seurakunnalle annettiin, varjelee ihmistä itsepe-tokselta. Hän osoittaa sanan kautta synnin todellisuuden. Samalla Henki kutsuu ja taivuttaa ihmisen synneistänsä parannukseen ja anteeksiantamukseen Jeesuksessa Kristuksessa. Hän lahjoittaa hyvän omantunnon ja rauhan Jumalan kanssa.

Hyvä puolustaja ei vain torju uhkaa, vaan osaa johdattaa turvaan. Pyhä Henki ei liihottele missä sattuu, vaan Hän toimii siellä, missä Jumalan sana kuuluu. Siksi sielun paras turvalinna on Kristuksen seurakunta, jossa Jumalan sanaa puhtaasti julistetaan ja sakramentit oikein toimitetaan.

Eikö sitten seurakunta ole kutsuttu rakkauden töihin ja heikomman puolustami-seen? On kyllä, mutta oikotietä ei ole. Huono puu ei tee hyvää hedelmää. Tie kul-kee Kristuksen ristin ja anteeksiantamuksen kautta.

Joni Ahonen

JUMALA ON KANTANUT JA JOHDATTANUT

📝 📷 SATU PIHLAJAKANGAS

Aki ja Pauliina Lahti asuvat Joensuussa koiransa Ruutin kanssa. Aki opiskelee teologiaa, on teologian kandidaatti ja viimeistelee tällä hetkellä gradua. Pauliina opiskelee äidinkielen opettajaksi ja valmistuu pian kirjallisuuden kandidaatiksi. Molemmat ovat opiskelleet aikaisemmin myös muuta alaa.

Pauliina harrastaa liikuntaa, käsitöitä ja kirjoittamista. Aki harrastaa kesävyysliikuntaa ja suunnistusta.

Pauliina on kotoisin Pirkkanmaalta, Sastamalan Kiikasta. Pauliinalla on sukujuuria Joensuun lähellä Kiihtelysvaarassa, sillä isoisä on sieltä kotoisin. Aki on kotoisin Heinolasta. Molemmat kertovat tulevansa ei-kristillisestä kodista.

YHTEINEN TAIVAL ALKOI INTERNETISSÄ

Aki ja Pauliina tapasivat ensin internetissä, koska Pauliina alkoi etsiä sitä kautta uskovia ystäviä uskoontulonsa jälkeen.

- En voinut ajatella meneväni Kiikan paikallisseurakuntaan, koska siellä oli niin paljon tuttuja. Monet suositelivat menemään Tampereen helluntaiseurakuntaan, mutta Aki suosittelee Karkun evankelistaa opistoa, Pauliina kertoo.

Aki ja Pauliina keskustelivat jonkin aikaa internetin kautta, kunnes Aki tuli tapaamaan Pauliinaa Sastamalaan. He tapailivat toisiaan Akin asuessa Ryttylässä Kansanlähetysoipistolla ja Pauliinan asuessa Kokemäellä. Aki ja Pauliina menivät naimisiin Lahdessa Lutherin kirkossa vuonna 2013.

PYHÄN NEHEMIAN LUTERILAISEEN SEURAKUNTAAN

Pauliina ja Aki muuttivat Joensuuhun, koska Aki pääsi opiskelemaan sinne. Molempien tie Lähetysshiippakunnan Pyhän Nehemian luterilaiseen seurakuntaan on kulkenut ensin Kansanlä-

hetuksen ja sitten Sleyin kautta. Lähetysshiippakunnan messuissa molemmat alkoivat käydä ensimmäistä kertaa Lahdessa.

- Kun muutimme Joensuuhun, oli selvää, että kävisimme Lähetysshiippakunnan messuissa, koska muita viikoittaisia messuja ei ollut, joihin olisi voinut mennä, Aki taustoittaa.

Akista ja Pauliinasta Nehemian seurakunta on alkanut tuntua enemmän ja enemmän kodilta ja luterilaiset messut ”siltä omalta jutulta”.

Pauliina on toiminnan ihminen, ja kun paikka tulee hänelle tutuksi, hän haluaa tehdä asioita, ja se tulee häneltä luonnostaan.

- Minä teen seurakunnassa mitä pyydetään, jos vain suinkin osaan tehdä, Aki toteaa.

Aki palvelee Nehemian seurakuntaa hallituksessa, vetää välillä raamattupiiriä, on mukana tavaroiden kantamisessa ja pyhäkoulutoiminnassa. Pauliina on juuri aloittanut hallituksessa sekä kirjoittaa blogia Lähetysshiippakunnan nettisivuille ja on myös mukana pyhäkoulutoiminnassa.

USKO RYTMITTÄÄ ELÄMÄÄ SUNNUNTAISTA SUNNUNTAIHIN

Aki ja Pauliina ovat miettineet, miten heidän elämänsä asiat, kuten opiskelemaan pääseminen ja kesätöiden saaminen, ovat järjestyneet heille molemmille, viime vuosina ihmeelliselläkin tavalla.

- Kukapa olisi uskonut, että pienenä Rautavaaran kunnasta löytyisi kesäteologin paikan lisäksi Pauliinallekin töitä, Aki ihmettelee.

- Aina jos tulee elämässä joku ongelma, on niin vaikea luottaa, että kyllä se kaikki järjestyy. Kun katsoo taaksepäin sitäkin tapahtumaa, niin

mitä minä nyt silloin murehdin, taas se järjestyi tosi hyvin, Pauliina sanoo.

MITÄ USKO PARISKUNNALLE MERKITSEE?

- Ensimmäisenä tulee mieleen, että se merkitsee sellaista perusturvallisuutta... Sellainen turvallisuus ja luottamus, Pauliina pohtii.

Aki on samaa mieltä.

- Paljonkin samanlaista. Jotain mitä ilman ei voisi elää. Merkitys kaikelle mitä tekee.

- Se on myös elämän rytmittäjä, elämä rytmittyy sen mukaan, että sunnuntaisin on messu, Pauliina jatkaa.

Aki jatkaa ajatusta.

- Sunnuntaista sunnuntaihin. Ennen se oli suunnistuskisasta seuraavaan suunnistuskisaan ja nyt se on...

- Messusta messuun, Pauliina täydentää.